

Донка Петрунова
МЪЖЕМРАЗКАТА
Тринайсет лица на дявола в нас

Президентски клуб

Донка Петрунова

МЪЖЕМРАЗКАТА

Тринайсет лица
на дявола
в нас

© Донка Петрунова, *автор*
© Радослав Младенов, *художник на корица*

София ♦ 2012

Издателство „Президентски клуб“

ISBN: 978-619-90007-1-7

Президентски клуб
София 2012

Кой – кого?

Нарочно оставих последен болния, който живееше близо до пазара. Прегледах го, отказах кафе, въпреки че бях смъртно уморена. Владо беше нощна смяна, обади се, че преди това ще намине вкъщи, наумила си бях да приготвя любимата му салата от броколи.

На пазара гъмжеше от хора. Когато съзрях Владо, помислих, че е поредната моя халюцинация, тъй като откакто се влюбих в него, непрекъснато го припознавам в едри тъмнокоси мъже.

Този път не се заблуждавах. Той бе спрял пред сергия с картофи. Луда съм по пържени картофи, предположих, че е решил да ме зарадва, и съвсем се разтопих. Тъкмо да затичам към него, той се извърна към възпълна руса жена. Попита я нещо, тя поклати утвърдително глава. Стоях като хипнотизирана, докато той пое от продавача найлоновата торбичка, постави я в голям сак – доста издут, навярно от предишни покупки.

Коя е жената?

Хрумването, че това е друга негова любовница, при която той търси пристан от опустошителните урагани в живота си, ме вкамени.

Владо вдигна с една ръка сака, а с другата обгърна раменете на непознатата, придърпа я свойски към себе си и я поведе напред. Следващата им спирка беше пред сергия с моркови. Ритуалът с картофите се повтори.

Така пазаруват семейните двойки.

Хората се извъръщаха към мене, положително ме вземаха за луда, тъй като се бях облещила, а през зейналата ми уста можеше да влезе топка за пинг-понг. Крачех сомнамбулно, загубила всички навици на културна жена, за каквато се смятам, а и сред познатите си минавам за такава. Главата ми се цепеше от въпроси без отговори.

Избягвам семейните мъже. Животът ми на сама жена е достатъчно труден, за да го натоварвам

допълнително с проблемите на нелегалната връзка. Владо беше първият женен мъж, когото не отблъснах, тъй като още при запознаването ни, когато за него бях само лекарят, той съвсем чистосърдечно призна злополучния си брак с жена, която освен собствените си желания други не признава.

Този ден се е запечатал завинаги в паметта ми. Хирургът отсъстваше, Владо ме помоли да прегледам раната на ръката му. Подхлъзнал се на стълбището към мазето. Беше ядосан на жена си, избухна несдържано срещу нея:

Допил ѝ се нектар от дюли. Но сама да слезе – никога! Мазето било мъжко задължение. А кое е женско? В нашата къща такова не съществува.

На следващия ден се появи отново в моя кабинет. Отказа да продължи лечението при хирурга. При мене се чувствал като в детството си, когато го водели при *добрия чичко доктор*. Излъчвала съм нежна загриженост, каквато му липсвала в живота. Раната беше лека, изненадах се, като пристигна, след като го бях уверила, че лечението е приключено. От вратата изтърси:

Имам нужда да споделя с някого радостта си.

И без да го питам, обясни причината:

Най-после жена ми се съгласи да се разведем. Казах ѝ, че предпочитам съжителство със змия вместо с нея. Обиди се и, слава на Бога, се премести при майка си.

Изненадата ми бе още по-голяма, когато си тръгнах за дома. Той ме чакаше на улицата с букет рози. Още от пръв поглед усетил, че аз съм жената на неговия живот. Радваше се като момченце – най-сетне съзрял спокоен пристан, далеч от ураганите, унищожили най-хубавите години от живота му.

Онова, което наблюдавах на пазара обаче, беше на светлинни години от представата ми за двойка, живяла в околото на бурята. Прибрах се у дома с изопнати нерви.

Подхванах Владо още щом прекрачи прага. Ала той се изненада по-неприятно от липсата на вечеря, отколкото от моите обвинения. Отиде до барчето, взе бутилката уиски, която бях получила от признателен пациент, наля си в

чаша, отпи голяма глътка и чак тогава най-спокойно обясни, че адвокатът на жена му я посъветвал да се върне у дома си до развода, за да не я обвинят, че е напуснала самоволно семейното гнездо.

– Според моя адвокат тя ще ме провокира към скандали, за да ме обвини в грубост. Той настоява да се държа коректно с нея до развода. Затова я придружих до пазара.

Отпи още уиски и с чашата в ръка настойчиво изрече:

– До четвърти април не ми звъни у дома! Не бива да ѝ давам никакви козове.

За първи път Владо спомена датата на бракоразводното си дело. Но оттогава говореше за четвърти април като французите – за четиринайсти юли. За него разводът беше равнозначен на падането на Бастилията, защото му предоставял свободата да живее с любимата жена – тоест с мен.

Така убедено разказваше за нашето щастливо бъдеще, че разпали моето нетърпение. Веднъж заставах пред календара и започнах да броя дните до четвърти април. Червеният цвят на датата размъти главата ми. Едва се стърпях да не го потърся в дома му, избухнах още щом влезе вкъщи.

– Четвърти април се пада в неделя, нито един съд не би нарушил уикенда си заради твоя развод. Ако смяташ да ме залъгваш, не си попаднал на глупачка. Върви си и забрави пътя за насам! Имам непоносимост към мъже, които хвърлят прах в очите, за да не се види истината.

На спокойствието, с което той посрещна моите обвинения, биха завидели всички депутати, когато застанат пред излъганите си избиратели.

– Виновен съм мила, съвсем забравих да ти кажа, че адвокатът сбъркал датата. Делото ще бъде на шести май. Съдбата е с нас – това е денят на Свети Георги Победоносец. Той ще убие ламята, за да отвори нашия път към щастието.

Ламята – това беше жена му. Омразата към нея беше неизменното му чувство. Понякога чак ми ставаше жал за нещастната женица, но всеки мой опит да го омилостивя предизвикваше дивата му ярост.

Гадната кучка отпропастила живота и кариерата му.

Чак пяна изскачаше от устата му, когато разказваше за престижната си работа в една външнотърговска фирма. За ради нейните луди сцени на ревност бързал да се прибере вкъщи, пренебрегвайки важни служебни задължения. Отказвал срещи с партньори, ако поканата се отнасяла и за съпругата, тъй като тя и там проявявала тираничната си природа: налагала мненията си и често ставала смешна с категоричните си оценки за неща, от които нищо не разбираше. Направо озверяваше, когато заговореше за сегашната си жалка работа в ателие за химическо чистене. Той, който можел със затворени очи да продаде и най-скапаната продукция или да внесе почти без пари от пиле мляко, да се затрива над петна от олио и вино. Веднъж не изтраях – изразих гласно недоумението, което подмолно започваше да пъпли у мене.

Как се е справял в предишната си служба без елементарна компютърна грамотност и със стотина най-базални думи на английски и немски, а други езици въобще не владееше?

– Подчинените ми получаваха заплата именно за да знаят тези неща. От мен се искаше да се справям с тактиката и стратегията на сделките.

Беше се вкаменил в поза на обидено величие: почувствах се неудобно, гузно замълчах.

Доиде най-сетне шести май. Приготвих празнична вечеря, облякох купената за случая рокля. Владо пристигна с вид, който от вратата попари всичките ми надежди.

Жена му не се явила заради заболяване. Нейният адвокат поискал отсрочка на делото.

Новата дата, която щеше да отвори вратите към нашето щастие, беше двама и седми юни. Ала моята интуиция не ме остави на мира, докато не кацнах в районния съд. В списъка на бракоразводните дела за двама и седми юни липсваха имената на Владимир и Мариана Велчеви. Не ги открих и сред разглежданите дела на шести май.

Разобличих го още същата вечер. Въобще не позволих да ми обяснява. Отворих вратата и почти го избутах навън. След час той ми изпрати SMS:

Лъжата е най-малкото престъпление заради любовта.

Останах непреклонна пред неговата упоритост. Прекъсвах телефона, не му отварях вратата, не спирах на улицата. Само на писмото не устоях, защото той не можеше да узнае дали съм го прочела, или скъсала.

Отлагах развода заради бездетната леля на жена ми в Италия. Дъщеря ни живее при нея, наскоро ни съобщих, че старата е безнадеждно болна. Разчитам на наследството, за да започна новия си живот с тебе. Позволи ми още малко изчакаване. Лелята ще умре всеки момент. Много е богата, а за съжаление аз съм безбожно беден ...

Изведнъж Владо потъна сякаш вдън земята. Осъзнах колко дълбоко е влязъл в душата ми по надеждата, с която се хвърлях към телефона при всяко позвъняване, трепвах, чуех ли стъпки пред вратата. Потърсих го в ателието за химическо чистене. Възгруб мъжки глас ми обясни, че е в отпуск, и веднага затвори. Наруших уговорката и позвъних в дома му. Даваше свободно, но никога не отговаряше. Едва след няколко дни чух гласа му.

– Къде изчезна? – несдържано попитах аз.

– Лелята почина. Бях в Италия на погребението ѝ.

– У дома съм, ела! – спонтанно го поканих.

Пристигна умърлушен и жалък. Извини се, че не ми носи цветя – изчерпал всичките си финанси за пътуването в Италия.

– Поне да имаше защо – внезапно настръхна той. – Старата вещица въобще не ме споменава в завещанието си. Жена ми я настроила срещу мен зимата, когато ѝ гостува.

– Защо? – попитах машинално, докато съобразявах, че съпругата на Владо не е била при родителите си, както той ми бе казал, а в Италия.

– За да ме държи в зависимост. Тя е чудовище, което се храни с унижението на другите.

– Разведи се!

Бях напуснала съпруга си, за да избягам от унижението на пренебрегнатата съпруга. Бившият ми мъж бе убеден, че изневерите са най-здравословното разтоварване от прозаичните неща в семейството, смяташе ги полезни за брака

и до развода не проумя, че съпругите – също като любовниците – предпочитат да посещават заведения, вместо да мъкнат торби или да готвят и мият чинии.

Владо ме погледна, сякаш бях изтърсила най-голямата глупост.

– И да остана без покрив!? Апартаментът е подарък от леля ѝ, разведем ли се, мигновено ще ме изгони.

– Няма страшно, би могъл да се преместиш при мене.

– Да ѝ оставя апартамента!? Никога.

Апартаментът беше неговата гордост. Говореше с часове за подобренията, които собственооръчно бе майсторил в него. Без никога да съм била там, знаех къде е иззидал допълнителна стена, къде е направил сводеста врата, как е съединил кухнята с хола и колко красив е станал балконът, след като го остъклил и превърнал в зимна градина. Поне десет пъти бе чертал плана на апартамента, знаех наизуст разположението на стаите, както и тяхното обзавеждане. Направо се пукаше по шевовете от гордост, докато изреждаше домакинските електроуреди върху кухненския плот – направен пак от него.

Все по-често издавах досадата си, а веднъж раздразнено попитах:

– Има ли нещо, на което да държиш повече отколкото на апартамента? – Понеже знаех отговора, подхвърлих подигравателно: – Не ти остава нищо друго, освен да се молиш на Господ да прибере жена ти преди теб.

– Уви, тя толкова обича живота, че прогонва всички бolestи далеч от себе си. – въздъхна Владо.

Един ден най-неочаквано прочетох в жълтите хроники за самоубийството на жена му. Погълнала свръхдоза amitriptilin с бира. Обясненията на съпруга: страдала от депресия и намерените в нейната дамска чанта касови бележки от аптеката потвърждавали версията за самоубийство.

Звъннах му веднага. Преди да съм изрекла даже една дума, той захълца и се завайка, че е загубил най-прекрасната жена на света. Последва ридание, преминаващо във виене, каквото помня от селските погребения в ранното си

детство. Мъжки глас – навярно на негов родственик, ме помоли да го извиня: бил съкрушен от загубата на съпругата си.

Тях можеше да заблуди с *безутешната си* сръб, но аз мигновено си представих как е *самоубил* жена си.

Купил е антидепресанта – веднъж ме бе помолил да изпиша лекарство на негов колега, страдащ от депресия. Не му е било трудно да разтвори таблетките в бирата и да я остави в хладилника. От безконечните му оплаквания знаех, че жена му била любителка на бирата:

Лочи като свиня. Никога не намирам бутилка, която съм оставил в хладилника.

Владо пристигна у дома десетина дни след погребението. Възползвал се от присъствието на дъщеря си, за да уреди наследството. Преливаше от задоволство, че ще бъде единствен собственик на апартамента, тъй като момичето предпочело къщата на леля си в Италия. Устата ми сама се отвори.

– Затри един човешки живот заради някакъв шибан апартамент. Отвращаваш ме!

– А казваше, че ме обичаш? – подигра ме той с такъв спокоен вид, че закрепях с пълно гърло:

– Махай се, преди да съм повикала полицията! Върви си и повече не се мяркай пред очите ми!

– Напротив. Най-послед ще се оженим. Ще се преместя да живея тук. Онзи апартамент ще дам под наем.

– Сметка без кръчмар. Казах съвсем ясно да се махнеш от очите и от живота ми!

Със самодоволна усмивка той разгъна ксерокопие от рецептата, която бях написала преди време за неговия приятел, страдащ от депресия.

– Допускаш, че си ме хванал в капан!? – подиграх го аз.

– И за най-глупавия следовател ти си моя съучастничка. А защо не подстрекателка? Лекарка си, измислила си най-подходящия начин да се освободиш от съперничката си. – Той перна закачливо носа ми с рецептата.

Всичко у мене възропта. Крещях и ругаех, но вместо разтуха усещах железните зъбци на капана. Не се

почувствах по-добре и когато Владо излезе от апартамента. В съзнанието ми се заби като свредел неговата тънка усмивка. Дълбаеше и разкриваше пред мене смъртно опасна бездна.

Владо ме държеше здраво с тази рецепта. А дори да съществуваше минимална вероятност следователите да ми повярват, журналистите щяха да омърсят завинаги лекарската ми чест.

Маската бе паднала и разкриваше истинското лице на Владо. Нямахше чувства, имаше сметка. Нищо чудно след време да ме изрекетира да прехвърля апартамента на негово име, а след това да измисли правдоподобен случай да ме *самоубие или катастрофира*. Обществена тайна бе, че полицията предпочита да отнесе идеалните убийства към нещастните случаи, вместо да ги разгадава.

Стискаха зъби, докато той се настаняваше в моя апартамент. Още по-трудно издържах бракосъчетаването ни в общината. Не знам какво пошушна Владо на служителката, но тя предложи да участвам в церемонията седнала. Случайните граждани, които той доведе за свидетели, на сбогуване ме изгледаха със съчувствието, изпитвано към безнадеждно болен.

Заживях като в лабиринт – непрекъснато търсех изход от положението си, а попадах в по-отчайваща безизходица. Владо нагнетяваше още повече унижението ми. Напусна работа – не стига, че остана изцяло на моя издръжка, но започна да проявява все по-големи претенции.

Търпението ми преля по време на грипната епидемия. Едва се довлякох до къщи – бях прегледала три пъти повече пациенти от обикновено, а отгоре на всичко вирусът бе пипнал и мене. Владо ме подхвана от вратата – как си позволявам да закъснявам, а той да стои гладен?

– Не съм ти бавачка.

Настигна ме в спалнята, освирепял от ярост. Стовари юмрук в гърба ми, а като се обърнах, ме улучи в лицето. За щастие, проснах се върху леглото. Между ударите той съскаше ехидно:

– Забрави ли, че ми дължиш свободата си?

Останах няколко дни у дома не толкова заради грипа, а за да изчезнат синините по лицето ми. Владо не влизаше при мен от страх да не се зарази. Оправда се, че имал проблеми със сърцето.

– Заради сърдечна недостатъчност навремето ме освободиха по-рано от войниклъка – обясни ми той през вратата.

Изненадах се. Зная силата си на лекар, положително щях да доловя признаците на увредено сърце при прегледите, които му бях правила. А и той никога не бе споменавал за преждевременното си уволнение от казармата. Не ми трябваше много време, за да проумея, че сърдечната недостатъчност, както и *самоубийството* на жена му, са били старателно подготвените пътища към по-удобен живот.

А защо и аз да не опитам?

Отвратителното положение, в което Владо ме бе натикал, сломи всичките ми задръжки. Инстинктът за самосъхранение излезе по-силен от съвестта ми. Страхът надделя над Хипократовата клетва, тъй като бях напълно наясно на какво е способен.

Или аз, или той.

Забравих грипа. Хукнах към аптеката. От следващата заран започнах да капвам в кафето му конска доза от лекарството, което купих. Той прие отпадналостта си, придружена с главоболие, гадене и загуба на апетит, за грип и злобно ми натякваше, че съм го заразила.

На втората седмица положението му се влоши – пулсът спадна до критичната точка и докато звънях на Бърза помощ, Владо издъхна.

Неслучайно бях избрала препарат, който се разгражда напълно в организма. При аутопсията не откриха дори минимални следи от него. Постарах се да намеря заповедта за уволнението му от казармата. Диагнозата на медицинската комисия бе подкрепена от моето признание, изречено през съззи:

Не успях да се преборя с неговата небрежност към здравето. През целия ни съвместен живот само два пъти

ми позволи да го прегледам. Обезпокоих се от състоянието на сърцето му, но той категорично отхвърли съвета ми да отиде на кардиолог. Отказа и лекарствата, които му предписах, не спазваше никакъв режим.

В протокола от аутопсията патологът без капка колебание определи инфаркта като причина за смъртта му.

Оправдах отсъствието си от погребението с пристигането на дъщеря му от Италия. Тя наистина не ме харесваше. Случех ли се на телефона, когато звънеше на Владо, не пропускаше да ме клъвне. Веднъж дори ме укори, че съм изкушила баща ѝ, тъй като не можела дори да си представи той да се влюби в друга жена. Откакто го помнела, той ограждал майка ѝ с любовта на Ромео. Неговата нежност и внимание трогнали лелята в Италия и тя му завещала всичките си спестявания.

А пред мене той играеше ролята на напълно разорен от пътуването си до Италия!

Позвъних ѝ ден след погребението на Владо. Осведомих я лаконично:

– Нямам никакви претенции за наследство от Владо. Приготвила съм вещите, с които той дойде тук, ще ви ги изпратя.

Затворих, преди тя да измисли как да отговори.

Влязох в една черква и запалих свещ. Молех се на Бог да ми прости страшния грях. Оневинявах се с войната на живот и смърт, ала вместо опрощение усещах как душата ми се гърчи в желязната хватка на вината.

Църковният купол над мене сякаш се отвори и съвсем ясно прозрях ада, на който се бях обрекла. Спечелих двубоя с Владо, запазих живота си, но угризенията нямаше да ми дадат миг покой.

Изведнъж закопнях да съм на мястото на Владо.

Кражби за обич

Някак неусетно Дамян Стаевски затъна в дългове. Говореше се, че не дължи пари само на правителството и на Светия Синод по простата причина, че двете институции са глухи за воплите на обикновения човечец. А и самият Дамян подклаждаше приказките за себе си – непрекъснато говореше за пари. Само когато не спеше, не мислеше откъде да вземе заем.

След развода бившите съпрузи си поделиха близнаците – Биляна остана при него, Диляна – при майката. Оттогава той бе завладян от една-единствена цел – да задоволява желанията на Биляна, за да не се чувства ощетена от жребия си. Докато работеше, все някак се справяше, но след пенсионирането доходите му рязко намаляха, а желанията на дъщеря му се увеличиха. На сън и наяве го преследваше страхът да не загуби нейната любов заради комфорта, сред който живееше сестра ѝ. С всеки изминал ден той изглеждаше все по-зле – слабееше, дрехите му овехтяваха, на лицето му трайно се задържаше изразът на хората, озлобени срещу целия свят. Приятелите му негласно го отлюспваха от своите кръгове, роднините правеха всичко възможно да не го срещат.

Като в приказките щастието му се усмихна при една случайна среща с Веса – неговата студентска любов. Веса беше вдовица, единственият ѝ син работеше в чужбина, самотата я мъчеше, тя прие Дамян като подарък от съдбата. Не жалеше сили, нито средства да го приласкае. Посрещаше го с лъчезарна усмивка, приятно ѝ бе старанието, с което приготвяше трапеза за двамата. Не бе забравила някогашната му страст към театъра, купи билети за напшумяла пиеса, а като разбра, че отдавна не е подновявал гардероба си, събра смелост да му предложи пари за нов костюм. Дамян се смути, но прибра банкнотите в джоба си.

Срещата им беше пред театъра. Веса ахна, като го зърна в старите дрехи. Нейното слисване го принуди да обясни:

– Извинявай, трябваше да купя на Биляна нов мобилен телефон.

– Нали ѝ подари Нокия за рождения ден?

– Искаше ѝ се по-нов модел.

– Всеки ден излизат нови модели! – вразумително вметна Веса.

Все едно, че лисна бензин в огън. Дамян избухна гневно:

– Сестра ѝ има Верту, защо Биляна да няма поне по-модерна Нокия? С какво е по-лоша? Близначки са. Не искам да се чувства оцетена и онеправдана?

Разпоредителката подкани закъснелите посетители. Веса пое към салона, но след няколко крачки рязко се обърна назад. Спря на улицата и щом Дамян застана до нея, несдържано избухна:

– Кога най-после ще проумееш, че Биляна не може да има всичко, което притежава сестра ѝ?

Засегнатият вид на Дамян отприщи натрупаното до този момент мълчание по темата. Сломи и жалостта ѝ към него. Изсъска в лицето му:

– Жена ти е собственик на просперираща фирма за мебели, печели добре, а ти си обикновен пенсионер, невъзможно е да осигуряваш на Биляна това, което майката дава на другата дъщеря.

– Биляна ще ме намрази – отчаяно проплака Дамян.

– По-добре е да научи, че светът се дели на бедни и богати, вместо да живее с изкуственото самочувствие на човек, който може да задоволява всичките си прищевки.

Подновиха този разговор няколко дни по-късно.

Дамян пристигна с цял час закъснение. Пълните торби в ръцете му смекчиха гнева на Веса заради изстиналото ядене. От година бяха заедно, той непрекъснато се заричаше да напазува, когато получи пенсията, допусна, че заради това е закъснял. Ала като посегна към торбите, Дамян гордо съобщи:

– Най-после ще напълня хладилника с неща, които Биляна много обича – хайвер, луканка, френско сирене...

– Похарчил си пенсията за деликатеси!? – изуми се Веса.

Самата тя никога не би си го позволила, независимо че синът ѝ редовно изпращаше значителни суми от Лондон, където поддържаше компютърната техника на известна банка.

– Сърцето ми се къса, когато ми разказва как се хранят сестра ѝ.

Очевидно в душата на Веса бе останала доста от някогашната ѝ любов, преглътна ужасяващата истина, която блесна в съзнанието ѝ.

Дамян бе похарчил изцяло пенсията за дъщеря си, защото бе сигурен за собствената си прехрана в нейния дом.

Премълча и съмненията, които я нападаха всеки път, когато забележеше в хладилника смалените парчета салам, масло, кашкавал или месо. Стопяваха се сякаш от само себе си и пакетите с ориз, захар, брашно, че даже – и със солта.

Освен бащата, поддържаше и дъщерята.

Той продължи всекидневните си посещения. За да не се дразни, Веса почти не слушаше неговите подробни доклади за Биляна – как се събудила, какво казала, къде отишла и т.н. Стискаше зъби всеки път, когато Дамян се вайкаше за някоя нова приумица на дъщеря си. Дожаля ѝ за него, когато той се разплака, че няма пари да изпрати Биляна на Охридското езеро. Подхвърли успокояващо:

– Животът е пред нея, все някой ден ще отиде!

– Сестра ѝ, заедно с цялата им компания, заминава за няколко дни, само тя ще остане в София. Биляна няма да ми прости.

– Има и по-тежки случаи от този – вметна Веса без особена надежда, че ще бъде чула и разбрана.

Той бе неутешим, но Веса бе прекалено заета с предстоящата панихида на съпруга си. Остави го да се дави в блатото, което сам дълбаеше под краката си. Преди помена го помоли да не се мярка на следващия ден, тъй като възнамеряваше да покани роднините – повечето на мъжа ѝ – на обяд.

След гробищата отидоха направо в дома ѝ. Ала щом отключи външната врата, извика ужасена – някой бе влизал в апартамента. Навсякъде се валяха вещи, а чекмеджетата на повечето шкафове зееха празни.

Обади се в полицията. След минути пристигна оперативна група. Криминалистите отхвърлиха версията за „вътрешен човек“, тъй като Веса категорично отричаше да е давала ключ на приятели или роднини. Не бе извадила ключ и за Дамян – не искаше синът ѝ да научи от съседите, че непознат мъж влиза в жилището като в свой дом. Предпочиташе първа да го уведоми за близостта си с Дамян.

Някой от гостите предположи, че крадецът е скочил на балкона откъм прозореца на стълбището. Подкрепи предположението си с отворената врата на кухнята. Разстоянието беше значително, но полицаите решиха, че то не е пречка за млад човек. Следи не откриха, което показваше, че крадецът е действал с ръкавици.

Дамян се обади късно вечерта. Съобщи ѝ, че току-що се прибрал от вилата на свой братовчед, целия ден прекарал на чист въздух. Завайка се, като научи какво я е сполетяло. А после го обхвана страшен гняв към крадеца. Закапваше се да му счупи ръката, тъй като освен пари той бе отмъкнал и един скъп старинен часовник, който той много харесваше. Едва накрая се похвали, че братовчедът му залел пари за екскурзията на Билиана.

Месец след завръщането си от Охридското езеро Билиана бе обхваната от неудържимо желание да има по-модерна кола. Намерила бе Беемве, дори се бе спазарила със собственика да ѝ го даде срещу нейното Ауди, плюс три хиляди долара добавка.

Загърбил гордост и свян, Дамян обиколи роднините си до девето коляно, навести стари приятели, съзливо молеше за пари дори случайни познайници. Накрая опита да придума Веса да му отстъпи за известно време долларите, които синът ѝ бе изпратил за ремонт на вилата. Тя отказа, тъй като бе напълно наясно, че той няма как да ѝ ги върне, а синът ѝ я молеше да побърза с ремонта, понеже възнамеряваше през лятото да доведе свои приятели от Лондон.

Следващата кражба в апартамента на Веса стана, когато тя заведе майсторите във вилата. И този път външната

врата не беше разбита, всичко подсказваше, че крадецът пак е прескочил на балкона откъм стълбището.

Липсваха парите за ремонта.

Дамян позвъни вечерта. Съобщи ѝ, че отново бил при богатия си братовчед. Похвали се, че получил от него заветните три хиляди долара.

Веса премълча за кражбата. Покани го да дойде на другия ден по-рано и когато той се появи, отвори шкафчето, на чието дъно бяха скрити долларите. Впи поглед в очите му и на един дъх изрече:

– Ако не ми върнеш парите, ще си имаш работа с полицията!

– Какво говориш? Как смееш да ме подозираш?

Възмущението му бе толкова искрено, че за миг тя се поколеба дали да продължи да блъфира. Ала повече не можеше да живее със съмненията си. Без да сваля очи от него, бавно изрече:

– Полицаите откриха твои отпечатъци на дъното на шкафа. Провериха и бравата. Отворено е с ключ, който е направен от по-друг материал от моя. Кой освен тебе е могъл да вземе отпечатък от ключа ми?

Лъжата подейства. Дамян направо се свлече върху най-близкия стол. Дишаше на пресекулки, устата му увисна, гледаше, без да вижда. Най-после събра сили да промълви:

– Билиана ме заплаши, че ще се премести при майка си, ако не получи парите.

– Да върви!

– Ами аз? – облещи се Дамян, сякаш току-що научаваше за избухнала бомба в дома му.

– Ще живееш като хилядите бащи, отделени от децата си.

– Никога! – той подскочи като от трамплин.

Веса неволно се дръпна. Видът му ѝ напомни за онези безумни фанатици, които се хвърлят в огъня заради някаква кауза. Опита се да го вразуми, но той си знаеше своето:

– Няма да допусна Билиана да ме намрази!

– Любов с пари не се купува.

– Тя ме обича искрено.

За Веса беше от ясно по-ясно, че здравият му разум окончателно се е изпарил. Отвори вратата и бавно, но твърдо изрече:

– Излез и забрави пътя към моя дом! Завинаги!

Дамян се изниза като змия в студено време – едва-едва. Тя не се трогна от отчаяния му поглед на изоставено куче. Преди да дръпне вратата, подвижна след него:

– Още днес ще сменя бравата.

Самотата я посрещна като изоставени неудобни обувки. Пристегна я, чак дъх не ѝ остана от проточилите се в съзнанието ѝ дълги дни и вечери в компанията на телевизора или на тишината. Ала категорично затваряше телефона на Дамян, хвърляше в боклука неразпечатените му писма. Предпочиташе самотата пред съжителството със страха.

Отдъхна си, когато той престана да я търси. От техен общ познат научи, че живее с някаква медицинска сестра. Зарадва се за него. Отново бе намерил оазис.

Най-неочаквано медиите гръмнаха.

Дамян Стаевски задържан за опит за убийство на жената, с която живеел.

Обяснението се съдържаше в разказа на жертвата:

Заварих Дамян да прибира диамантените ми обеци. Дъщеря му отивала на някакво светско парти, искала да се представи с изискани бижута. Възпротивих се – купила ги бях със заплатите от мръсните болници в Либия. Ала той си знаеше своето – Биляна щяла да го намрази, ако е с по-евтин тоалет от сестра си. Посегнах да ги взема, но той ме блъсна. Политнах. Паднала съм върху ръба на масата. Слава Богу, на излизане от апартамента Дамян се сблъскал със съседката. Той профучал край нея с такъв вид, че тя веднага повикала полиция.

Още докато траеше делото в съда, Биляна се отказала официално от него. Не го бе посетила нито веднъж в затвора. Заминала за чужбина месец преди да го освободят. Забранила на приятелите си да му дават адреса ѝ.

Всичко това Веса научи от криминалната хроника, в която се съобщаваше, че Дамян се хвърлил от прозореца на апартамента си.

Измама

– Моля те, Румене, остави ме! Не мога! Уморена съм до смърт.

– Онова е било работа, нашето е удоволствие.

– Всичко ме боли. Четирима. Особено единият. Беше ненаситен.

– Шекспир ли?

– Откъде знаеш?

– Мога ли да те изпратя при мъже за цялата нощ, без да знам нищо за тях?

Трогната от неговата загриженост, Гергана се отпусна в леглото.

– Държиш се като дърво! – укори я Румен.

– Извинявай! – почти проплака тя. – Уж се бяха събрали да играят бридж, а сякаш участваха в световно по секс. Не ме оставиха цялата нощ.

– А питаш ли се как издържам аз? През деня пренасям тонове пясък, а нощем мия купища чинии. Но щом те видя, веднага те пожелавам. Хайде, отпусни се!

Макар Румен да беше единственият мъж, с когото сексът беше истински, този път тя му приложи една хватка, която ѝ бе показала стара проститутка. Той се възбуди и само след няколко минути се дръпна от нея.

За щастие Румен не чу облекчителната ѝ въздишка – цялото му внимание беше в огледалото. Старателно се облече, закопча ризата, сложи връзката, отдели доста време за косата си и чак като пое към вратата, страдалчески изрече:

– Тръгвам. Чака ме чака цял камион пясък.

Жалост изкриви лицето на Гергана. Надигна се с усилие.

– Ще дойда да ти помогна.

– Не си го и помисляй! Аз съм мъжът, тежката работа се пада на мене. Заспивай! Довечера трябва да си бодр. Ще мина да те взема.

Най-неочаквано той пристигна малко преди обяд. Наложи се да я разтърси грубо, за да я събуди.

– Яви се клиент. Художник! Много готин пич. Имал спешна поръчка, иска една свирка да се тонизира и вдъхнови. – Румен се напрегна и вдигна Гергана на крака. – Обличай се бързо!

– О не! – проплака Гергана. – Скапана съм, моля те, остави ме!

През заспалия ѝ мозък пробягна някакво мъгляво недоумение.

– Целта, която гоним, оправдава всичките ни мъки и усилия – набиваше в главата ѝ Румен, докато я измъкваше от леглото.

– Не се ли събраха най-сетне тези пари? – изстена Гергана.

– Пари се събират с работа, Гери. Нима на мен ми е по-леко, но никога не се оплаквам.

Мъглявото недоумение изведнъж просветля. Румен изглеждаше точно така, както бе излязъл сутринта оттук. Макар да ѝ бе обяснил, че работи с дебели ръкавици, тя впи очи в чистите му, гладки ръце. После вдигна очи към главата му. Как си бе запазил прическата, която – тя си спомни съвсем ясно – бе гласил доста дълго пред огледалото? Умората не ѝ позволи да разгадава. Прозя се и понечи да се просне отново в леглото. Ала той я дърпна силно към себе си.

– Зайче, не предавай голямата ни цел. До есента трябва да сме в Англия.

– Вече никъде не ми се ходи – Гергана се прозя шумно. – Предпочитам да се върна в Русе.

– И какво ще кажеш на вашите? Напуснах института, за да се чукам за пари.

– Съжалявам...

– Аз би трябвало да съжалявам, че поех отговорността да те направя щастлива – засегна се Румен. – Щом се отказваш от нашата цел, върни се в института, завърши и живееш с мижавата си заплата. Без мене!

– Ти каза, че до началото на лятото ще сме събрали парите, а вече е есен. Сега трябваше да сме в Лондон.

– Съобщиха ми, че таксата за откриване на фирма е значително повишена. Ако искаш по-скоро да сме там, не изпускай всеки лев, който ти се предлага. Мисли за красивата къща, която ще си купим в Лондон, и за трите деца, които ще имаме.

Навикът да му вярва и да му се подчинява победи не-удържимото ѝ влечение към леглото. Румен беше Първата ѝ любов. Голямата! Ходеха още от гимназията. Той завърши преди нея, замина да следва в София, когато тя пристигна, любовта ѝ пламна още по-бурно – момчето от Русе се бе превърнало в представителен мъж с връзки и с държане на истински столичанин. Беше ѝ приятно, чувстваше се спокойна и горда да бъде ръководена и закрияна от него.

След десетина минути беше готова. На улицата спря силно уплашена. Колата на Румен не се виждаше никъде.

– Откраднали са я – едва прошепна.

Румен прихна, хвана я през кръста и почти я довлече до червено ауди.

– Харесва ли ти? – самодоволно попита той.

Споменът за прекараната нощ с ненаситния Шекспир с кръгли очила и дебели тлъстини по тялото изтръгна горчив вопъл от устата ѝ. Румен обгърна раменете ѝ, привлече я към себе си. Надникна в очите ѝ, а когато заговори, тонът му бе като на възрастен към дете:

– Гери, скъпа, с онази бричка нямаме никаква тежест пред баровците. А от тази лимузина ще слизаш като кралица. Поне двойно ще вдигна цената ти, за да съберем по-бързо проклетите пари.

Ателието на художника се намираше на последния етаж на висок блок. Румен я остави в коридора, влезе сам, а като се върна, я предупреди:

– Особняк е, не му обръщай внимание. Ще те чакам отсреща в кафенето.

Художникът я отблъсна от пръв поглед. Беше слаб, изпит, всичко по него висеше като дрипи върху закачалка – рядката му безцветна коса стигаше до раменете, халатът,

макар и пристегнат в талията, се увиваше около кокалестата му фигура. Най-неприятно беше усещането за нечистоплътност – Гергана неволно се потресе.

– Значи ти заместваш Албена? – попита той, измервайки я подозрително.

Гергана кимна, макар да нямаше представа за коя Албена става дума. Някъде откъм дъното на огромната стая проехтя телефонен звън.

– Никакво надничане в статива, никакво бърникане в ателието! – заповяда ѝ мъжът. – Мразя промените, Роко трябваше да ме предупреди по-рано – промърмори той, преди да изчезне зад купчина рамки.

Гергана повдигна вяло рамене. Не познаваше и спомнатия Роко. Само мисълта за Румен и тяхното бъдеще я принуди да се съблече. Копнееше час по-скоро да се махне от тук. Внезапно се заслуша във възбудения глас на клиента си.

– Инфаркт? Това е невъзможно! Вчера Шекспир беше при мен. Покани ме на бридж във вилата си. ...Съжалявам, че му отказах... Веднага идвам.

Гергана го посрещна с широко отворени очи.

– Обличай се! – кресна ѝ художникът. – Излизам.

– Какво е станало с Шекспир?

– Познаваш ли го?

– Снощи бях с него.

– С него?! Чукал те е?! – Художникът впи недоверчив поглед в очите ѝ.

– Даже няколко пъти – отмъстително натърти Гергана.

– Наистина ли? – изненада се мъжът. Гергана упорито заклати глава и той продължи още по-озадачен. – Говори се, че отдавна е свършил като мъж. Жена му го напусна, любовниците му не се задържат. – Докато говореше, той извади от портфейла си петдесетолевка – Кажи на Роко, че съм ти платил.

На улицата Гергана се затича към кафенето на ъгъла. Надникна през прозореца, представяйки си щастливата изненада на Румен. Зърна го на бара с чаша в ръка. Той също я видя и докато тя влезе, се настани на маса до стената. Съвси се гневно срещу нейната щастлива усмивка.

– Само не ми казвай, че те е изгонил!

Тя разтвори свития си юмрук. Петдесетолевката падна на масата.

– Плати ми за нищо. Кои са тези Албена и Роко?

Прекият въпрос сепна Румен, за миг по лицето му мина червена вълна, но бързо се окопоти и някак небрежно отвърна:

– Албена е приятелката на Роко. И те като нас искат да живеят в богата страна. Възнамеряват да се установят в ЮАР.

Гергана се вторачи в чашата му.

– Уиски!? – възкликна учудено тя. Една от строгите възбрани, които си наложиха, след като решиха да заминат за Англия, бе да не пият скъпи напитки. Не стъпваха в ресторант, а в редките случаи, в които излизаха, посещаваха кварталната пицария.

– Един колега ме почерпи. Родило му се дете – Проследи погледа ѝ към празния барплот и скоротечно обясни: – Излезе, малко преди ти да дойдеш – Искаш ли една кола?

– Шекспир умрял. Навярно след като си тръгнах. Приятелите му били още във вилата.

– Шекспир!? – подскочи Румен. В следващия момент я повлече към вратата.

Вкопчена в ръката му, Гергана уплашено възкликна:

– Какво ти става?

Без да отговаря, той я натика в колата. Лицето му беше разстроено, ръцете му трепераха върху волана. Спря на една пряка разстояние от дома ѝ. Колкото и да се стараше, гласът му звучеше неестествено писклив.

– Ще отидем до гарсоньерата един след друг.

– Защо?

– Прави, каквото ти казвам! Знаеш, че те обичам повече от всичко на света.

След като събра вещите си, Румен огледа внимателно гарсоньерата и успокоен, че нищо не издава досегашното му присъствие, привлече Гергана към себе си.

– Връщам се в квартирата си. Знаеш, че хазайката не позволява никакви посещения. Не ме търси и не ми звъни по телефона. Ако те попитат за мен, казваш, че отдавна сме скъсали. Не си ме виждала повече от месец.

– Румене, защо е всичко това?

– Може да ровят около смъртта на Шекспир. Известно време не бива да се виждаме.

– Шекспир е умрял от инфаркт, художникът ми каза – вразумяващо забеляза Гергана.

Заровил глава в косите ѝ, той зашепна настойчиво:

– Мисли за нашето бъдеще! С нищо не бива да го проваляме!

– Но ние нямаме никаква вина за смъртта на Шекспир!

– Прави каквото ти казвам! – нареди той, забързан към вратата.

Едва след седмица Гергана си обясни неговото паническо бягство. Събудиха я двама мъже със заповед за арестуването ѝ. Едва не се разсмя, като чу, че я обвиняват в убийството на Шекспир. Следователят, при когото я заведоха, беше млад мъж с уморен поглед. Започна без предисловие:

– Известно ми е, че проституираш, така че не ми разказвай приказки от „Хиляда и една нощ“. В нощта преди смъртта на господин Бранимир Зарев, по прякор Шекспир, си била в неговата вила. Потвърдиха го тримата му партньори в бриджа.

Колкото и да ѝ беше неудобно, тя призна, че наистина е прекарала нощта във вилата. Почти разплакана разказа за неизтощимата сексуалност на починалия Шекспир.

– Естествено – следователят я стрелна с омерзение – да си му стимулатор, който обаче го е убил.

– Какво-о-о?

– Обръгнал съм на театрални етюди. Признавай, за да облекчиш положението си! Шекспир е известен интелектуалец, бил е директор на театър, появява се редовно в медиите, пише книги, положително прокурорът ще ти издейства доживотна присъда.

Шокът обеззвучи гласа ѝ. Следователят я изпрати в

килията, а на другата заран я посрещна с още по-шокираща новина:

– Твоят сутеньор Румен Зашев, по прякор Роко, призна, че Шекспир го помолил за по-опитно момиче и той закарал тебе във вилата. На следващия ден те доставил на художника Медникаров, тъй като другата му проститутка Албена по това време се явявала на изпит. За разлика от тебе тя продължава следването си. След сеанса сте се срещнали с Роко в кафенето до ателието. Там си му признала, че си дрогирала Шекспир.

– Дрогирала!

– Не се прави на света вода ненапита. Дала си му виагра в доста голяма доза. Роко страшно се уплашил и хукнал навън. Собственикът на кафенето потвърди, че си го дърпала за ръката чак до колата му. Признала си на Роко, че винаги носиш в себе си виагра за клиенти, които не са в ред със секса.

– Лъжете! Румен не може да каже такова нещо, защото въобще не сме говорили за виагра.

– Медикаментите, които открихме при обиска на жилището ти, се оказаха доста силни стимулатори.

Споменът за вечерта преди да тръгнат към вилата на Шекспир я порази като гръм. Румен бе взел две опаковки от плика, в който държеше лекарствата си. Обяснил ѝ бе, че ги купува за болната си язва. По-късно ги бе мернала в ръцете на Шекспир.

Гергана се свести от ледената вода, която някой изливаше върху ѝ. Заедно с гласа загуби и разсъдъка си. Гледаше тъпо пред себе си, а в главата ѝ всичко се въртеше – минало, настояще, образи, думи. Следователят разпери ръце.

– Жал ми е за теб, Гергана. Сведенията от Русе са за едно сериозно, почтено момиче. Не ми е ясно как си стигнала до улицата?

Устата на Гергана сякаш сама се отвори:

– Искахме да заминем за Лондон. Познат на Румен му обяснил, че ако имаме достатъчно пари да открием фирма, ще ни разрешат да останем там.

Смехът на следователя прозвуча като грак на гарга.
– Значи с теб е щял да замине в Лондон, а с Албена – в ЮАР? Бива си го твоя Ромео.

Изумлението на Гергана го ентусиазира да хвърли нова бомба:

– Третата му жертва се казва Бистра. На нея обещава сладък живот на Хавайските острови.

– Не може да бъде – прошепна Гергана.

Румен винаги казваше, че я обича повече от всичко на света. Бил сляп за всички останали жени.

– Говоря ти с напълно проверени факти. Вие трите сте му били работните добичета, а истинската му любовница е манекенката Вилиана Робева. Чрез нея той си създавал връзки с известни мъже, на които после ви е предлагал. Парите естествено отивали у него. Наскоро купил нова кола, а преди това – апартамент в Лозенец.

– Не може да бъде – машинално повтори Гергана.

Следователят я отпрати в килията. На другия ден я намериха мъртва. Прегризала си бе вените.

МЪЖЪТ С БОЛОНКАТА

На Невена и Таня Хаджирусеви

Възрастният мъж влезе в градинката едновременно с поредния луд повеи на есенния вятър. Пусна кучето – чистокръвен представител на породата „софийска превъзходна“ – и трмаво се заклати по засипаната с жълти листа алея. Предпочиташе хората да мислят, че провлачва крак заради прекаран инсулт, вместо да говори за провисналия си като патладжан тестис. Мълчеше не от суета, а заради болката, която го пронизваше от спомена за случката, причинила хернията му.

Мъжът с болонката изскочи от страничната алея. Старецът го поздрави по навик – кучкарите в градинката се държаха като стари приятели.

– Господин Петър Веселинов, нали? – попита мъжът с болонката.

– Да – потвърди старецът, взрян в непознатия.

Не го беше срещал досега. Причисли го към категорията на четиресетгодишните въпреки оплешивялата над челото тънка русолява коса. Мъжът имаше открито лице, кротък поглед и предразполагащо стеснителна усмивка.

– Вие май за първи път идвате тук? – Веселинов попита по-скоро от учтивост отколкото от интерес.

– Дойдох заради вас.

– Заради мен!?

Отдавна никой не се интересуваше от него. След погребението на жена му племенниците от нейна и от негова страна го посетиха няколко пъти. Загрижеността им секна пред упоритостта, с която той отказваше да продадат апартамента, а него да настанят в старчески дом – да не е сам. Той бе дълбоко потресен от техните откровени предпочитания към вещите, събирани няколко десетилетия от него и съпругата му. Намери сили да произнесе твърдо:

Съдържание

Кой – кого?	5
Кражби за обич	15
Измама	21
Мъжът с болонката	29
Златопяскотърсачи	45
Когато миналото проговори	49
Благодетелката	57
Последната нощ на един бохем	67
Мъжемразката	79
Вампирки	113
Дон Кихот полицейски	159
Фатално нетърпение	181
Седмото измерение	189

Донка Петрунова
МЪЖЕМРАЗКАТА
ТРИНАЙСЕТ ЛИЦА НА ДЯВОЛА В НАС

Българска
Първо издание

Отговорен редактор Бистра Георгиева
Редакция и корекция Сабина Георгиева
Оформление Владимир Германов

Формат 60/90/16
Печатни коли 16

Издателство „Президентски клуб“